

... azt, amit egy-
 ... dves tartalma
 ... Stefánia. Már
 ... tlésébe : mire
 ... értéke lesz-
 ... szágok pénz-
 ... yegnek is ez a
 ... fog jelenni. —
 ... el a postán. A
 ... megfejtést? —
 ... rég elmult. —
 ... de hát annak
 ... légynek esze-
 ... ita elkövetett
 ... ell azt okolni,
 ... et szándékos-
 ... ödésének. »A
 ... nkább illenek
 ... ebb volna. De
 ... — Lusztig
 ... Miklós-nak
 ... l is illet. —
 ... os bátyádnak
 ... del Sándor.
 ... vagyok elé-
 ... lbeszélést stb.,
 ... ok, egy s más

tő.

Pósa Lajos
 ... önyörködtek
 ... ekversek» czi-
 ... tben adja ki
 ... mind ti nek-

... költő, aki a
 ... udna szólni,
 ... ódjában van,
 ... mert a tiszta
 ... at fogja lelmi

... mü ára 2 frt.
 ... evén a »Sze-
 ... dre küldendő.
 ... rgó bácsi.

... levelei, ren-
 ... élü, gyürött
 ... etbe.

... naeum-épület.
 ... zv. társulat.

KIS LAP

BÖZSIKE A FÁN. (Lásd a 327. lapon.)

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

BANDI, jól teljesített munkájával elégedetten távozott, mialatt Aladár lassan és kissé félve kereste föl testvéreit. Együtt játszottak épen a tornáczon s Aladár elmondta nekik a meglepetést. Mindjárt abba hagytak minden játékot és futottak a barlangkunyhó felé, örvendezve, hogy megint van valami új multságok. Csak Piroska fintorgatta az orrát és bigyesztgette az ajkait, de erre nem igen ügyeltek.

— Nagyon ügyes, nagyon kedves! kiáltá Etelka, hogy oda értek.

— És milyen pompás ülőhely van benne! szólt Feri. Ide fogok jönni tanulni, mikor nagy meleg lesz.

— Igen, de csak ha Piroska megengedi. Mert ez a Piroska palotája, neki készítette Bandi, tehát ő itt a háziasszony, mondá Aladár. Ugy-é, ez szép volt tőle?

— Nagyon szép! kiálták mindnyájan.

— És ugy-e Piroska, meg fogod szépen köszönni? kérde a kis Ede.

— Nem! felelé Piroska kereken.

— Micsoda? szólt Feri. Te kis hálátlan, nem akarod megköszönni, mikor a jó Bandi annyit fáradott, hogy kedvedet töltse? Talán bizony nem is tetszik neked ez a kedves kunyhó?

— Nem!

— Jól van, akkor hát megkérjük Bandit, hogy nekünk adja.

— Amint tetszik.

— De hát mi lelt, Piroska? kérde Etelka boszusan. Meg vagyok győződve,

hogy te is nagyon szépnek, kedvesnek találod ezt a buvóhelyet.

— Nem, nem találok szépnek.

— Hagyjátok, szólt Feri. Ha neki nem tetszik, annál inkább tetszik nekünk. Most hát a mienk lesz, mindnyájunké.

— Nagyon jó lesz így! Mindnyájunké lesz, ide fogunk járni pihenni, heverészni a munka és játék után, szólt Etelka.

— És meg is köszönjük, ugy-e? mondá a figyelmes kis Ede.

— Meg bizony. Most mindjárt fölkeressük Bandit és megmondjuk neki, milyen nagy örömet szerzett mindnyájunknak.

— Igen, menjünk! kiálták mind.

Meg is indultak. Piroskát persze nem hívták, ott hagyták; ám duzzogjon egymagában. Duzzogott is, még inkább mint valaha.

— Az a csuf fiu... kell is nekem az ő kunyhója... ezt is csak azért csinálta, hogy Aladár megdicsérje... hogy még jobban szeresse... hogy mindenki őt szeresse, nem engem... itt hagytak, oda mentek hozzá... azért sem fognak örülni, nem fogják dicsérni, csak azért sem! Szét-hányom az egészet.

És mérgesen, mint valami kis höresög, neki szaladt a szegény kunyhónak, tépdetni, bontani kezdte. Persze, nem volt az olyan erősen összeróva, hogy nagy fáradtságba került volna összerombolni. Csakhamar mind a földön hevert a sok szép moha, vadvirág, zöld galy s a toporzékoló kis leány összetaposta. Még a karókat is kihuzogatta, úgy, hogy a gyönyörűséges kis kunyhónak alig volt nyoma, mikor a többiek visszatértek.

Már messziről látták és elszörnyűködve futottak oda.

— Piroska! Mit mivelsz! Jaj, te gonosz! No megállj!

Összevissza kiáltoztak mindnyájan, pírongatták, korholták, de ő daczosan nézett velök szembe.

— Igen is, elrontottam, csak azért is!

— Ezért meglakolsz! mondá Feri. Ez csuf tett volt, ezzel mindnyájunkat megbántottál. Etelka, vezesd be a bűnöst a mamához és kérj reá szigorú büntetést.

Mindnyájan nagyon boszankodtak, de Aladár e mellett még el is szomorodott. Mit fog a szegény jó Bandi mondani, ha látja, mi lett az ő fáradságos munkájából. Ezt a többiek is érezték és tanakodtak, mit tegyenek? Legjobban szerették volna újra fölépíteni a kunyhót, de egyikök sem bízott magában, hogy elég ügyes volna hozzá.

— Nincs egyéb hátra, mint megmondani Bandinak... de valahogy szép szerivel, hogy el ne szomorítsuk nagyon. Legjobb lesz, ha Aladár mondja meg, őt legjobban szereti.

— Igen, de hát mit mondjak neki? Hogy magyarázzam meg?

— Mondd, hogy mindnyájan nagyon sajnáljuk az esetet.

— Sajnáljuk! Persze hogy sajnáljuk, de ebből ő még nem érti meg, hogy történt. Miképp magyarázzam meg neki?

— Már hiába, nincs egyéb hátra, mint egyszerűen megmondani neki az igazat. Aztán mond meg neki azt is, hogy a mama bizonyosan szigorúan meg fogja büntetni Piroskát.

— Dehogyan mondom! A milyen jó fiú Bandi, ez csak még inkább elbusztaná, hogy ő miatta lett baja annak a makranczos kis gonosznak.

De hát valamiképp mégis csak tudtára kellett adni Bandinak a dolgot, nehogy más valakire gyanakodjék, a ki ártatlan. Aladár nehéz szívvvel, de mégis csak megindult és fölkereste a kert tulsó végében dolgozó Bandit. A többiek nézték. Látták, hogy Aladár és Bandi leülnek egy fa alá és ott Aladár nagyon magyarázgat valamit, Bandi pedig lecsüggesztett fejjel hallgatja.

Épen ekkor tért vissza Etelka.

— Elmondtam mindent a mamának. Nagyon megpirongatta a gonoszt és azzal bünteti, hogy nem ad neki oszonnát, aztán vacsorálni is külön fog, és este nem szabad velünk játszania, hanem lefektetik.

— Nagyon jól van, szólott Feri. Én még keményebben büntettem volna. Ambar, az igaz, szegény Bandinak a szomorúságán ez már nem sokat segít.

Oda néztek Aladár és Bandi felé. Mindakettő lehorgasztott fejjel ült ott és Bandi eltakarta az arcát. Aladár pedig nagyon törülgette a szemét.

Mikor aztán kérdezték Aladártól, mit mondott Bandi a csuf tett hallatára, Aladár komolyan felelé:

— Mondani nem mondott semmit, de nagyon elszomorította... és sirt.

— És te is sirtál vele?

— Igen, hát sirtam, mert nagyon rosszul esett látnom, hogy a jó fiút menyire bántja a nagy sértés.

Mindnyájan igazat adtak Aladárnak és eltökélték, hogy éreztetni fogják Piroskát.

kával csuf tette következményét, ha csak már meg nem bánta. De Piroskának ilyesmi eszébe sem jutott. Mikor visszatértek a házba, Piroska vigan játszott a bábujaival és dalolgatott neki. Az ozsonnát sajnálta ugyan egy kicsit, de nem mutatta. Senki sem szólt hozzá, nem törődtek vele, mintha ott sem volt volna; de a makacs kis leány mégsem mutatott megbánást, le is feküdt és még akkor is mérgesen mondogatá:

— Nem bánom... azért sem bánom... szétrontottam, amit az a csuf fiu csinált, legalább nem fogja Aladár mindig dicsérni.

Hanem másnap reggel már mégis nehezebbre esett, mikor látta, hogy Aladár még mindig haragosan néz reá. Máskor is tett Aladár úgy, mintha haragudnék, de aztán mindig nevetés lett a vége. De most sehogysem akart jóra fordulni a dolog. Piroska szeretett volna oda menni hozzá, hogy megölelje, megengesztelje; de Aladár most az egyszer igazán nagyon haragudott, és valahányszor Piroska közeledett, elfordult tőle. Mikor megreggeliztek, nem is hívta magával a nyulaeskákat és galambokat etetni, hanem egy nagy darab kalácsot dugott a zsebébe és megindult. Etelka kérdé:

— Hová még? Minek az a kalács?

— Viszem Bandinak. Meg akarom egy kicsit vigasztalni.

— Jól teszed. Én is megyek veled.

Piroska szívébe erre még nagyobbra nőtt a dacz és harag.

— Engem itt hagynak... nem visznek a nyulaeskákhoz... kalácsot visznek

annak a csuf fiunak, csak őt szeretik, engemet nem!

Másnapra már régebben egy nagy kirándulás volt kitűzve. Az apa megigértte a nagyobb gyermekeknek, hogy ha meg lesz velök elégedve, egy napon nyári mulatságot rendezhetnek a Súlyomvár romjainál, velök megy az öreg dada, a hű öreg kocsis, a szobaleány és Bandi. Ezt a napot pedig azért választották, mert épen ekkor a szülőknek is el kellett utazniok a városba, hová az apró népséget nem vihették magukkal.

Mindannyian nagyon örültek a kellemes mulatságnak, már előre vigan voltak, csak Piroska volt durczás. Mikor pedig meghallotta, hogy Bandi is velök megy, akkor kereken kijelentette, hogy ő nem megy.

— Már pedig el fog jönni, akár tetszik, akár nem, mondá az öreg dada. Itthon nem lesz senki, csak a kertész marad házőrzőnek, mert a szakácsné a mamával megy a városba. Azt pedig csak nem gondolja, hogy egymagára itthon hagyjuk?

Piroska haragosan odább ment s törte fejét, miként ejthetné módját, hogy mégis beteljék akarata. Csakhogy erre nem igen talált módot. A többiek pedig nem igen törődtek vele, hanem nagy terveket főztek ki, mint fognak mulatni ott a váromoknál, mint fognak tüzet rakni a szabadban, szaladgálni az erdőben. Aladár és Feri lóháton mennek a kirándulásra, a többiek kocsin. Persze csak ha jó idő lesz.

Nem is volt ezen a napon senki olyan kíváncsi az időjárásra, mint a készülődő

(Folytatása a 326. lapon.)

HÁROM BIMBÓ.

HÁROM bimbó egy ágon,
Szép három szál virágom:
Én szültelek, neveltelek,
Én ápollak, én szeretlek!

Még ma bimbó, virágszál:
Már a holnap hogy talál?
A kis virág gyümölessé lett,
Édes izesre kiérett.

Ahogy most füzitek át
Egymás vállát, derekát:
Füzze hűség és szeretet
Egymáshoz a szíveteket.

Én gondozlak, vigyázlak;
Termő napsugár alatt
Nincs a gyermeknek oly híve,
Mint az édes anya szíve.

Három bimbó egy ágon,
Szép három szál virágom:
Ó ti az enyéim vagytok,
Váltig is azok maradtok!

Egy boldog anya.

(Folytatás a 324. laphoz.)

kis sereg. Még nem is virradt, mikor már egymásután kiugráltak az ágyból és vizsgálták az eget. Nagyon derült, tiszta idő mutatkozott, így hát megnyugodva feküdtek vissza, de azért nem aludta el az időt egyikök sem. A reggeliről egyik sem késett el, még Aladárnak sem volt szüksége rá, hogy felköltsek. Legjobban szerették volna, ha tüstént indulhatnak, alig győzték kivárni azt a pár órát az indulásig. Pedig e pár óra alatt volt ám dolog elég. Tele kellett rakni a kosarakat, ládákat mindenféle jó eleséggel, nehogy valamikép éhen maradjanak odakint. Segitettek is a pakolásnál mind a hányan voltak, csak hogy az öreg dada azt mondta, jobb lenne, ha nem segitenének, mert annyit jártak keltek, rakosgattak, hoztak-vittek, hogy mindig éppen az nem volt kéznél, amit az öreg dada keresett, hogy szép gondosan becsomagolja. De hát mindenki látni akarta, mit mindent visznek magukkal a nagy kirándulásra és mindenkinek volt valami aggodalma.

— Micsoda? Nincs több sült kappan háromnál? szólt Feri. Hiszen ez kevés! Ezt én magam megeszem... vagy legalább is másodmagammal.

— Az már igaz, hogy nem sok, szólt Aladár. De hát pogácsa milyen kevés van! Ez nem lesz elég, semmikép sem elég.

— És ez a fonatos kalács milyen kicsi! Mért nem sütöttek legalább hármat! sohajtá a kis Ede.

— Uram, Teremtőm! felelé az öreg dada. Minden kevés! Az ember azt hinné, hogy két hét óta nem ettek, annyira ki vannak éhezve.

— Oh én nem vagyok éhes, szólt Piroska. Nekem csak befőtt kell.

— No persze! Majd befőttes üvegeket hurczolunk oda. Befőtt már éppenséggel nem lesz.

— Nem lesz? Akkor én nem megyek! Oh, Aladár, mondd, hogy vigyenek befőttet!

Aladár meg akarta ragadni az alkalmat, hogy Piroskát bünbánatra szorítsa tegnapi gonosz tetteért. Így szólt tehát:

— Jól van, viszünk befőttet, de csak ha előbb bocsánatot kérsz Banditól a tegnapi tetteért, hogy szép kunyhócskáját szétromboltad.

— Azt nem teszem. Nem, azért sem!

— Akkor nem kapsz befőttet.

— Inkább nem is kell.

És durcásan hátat fordított, aztán még inkább haragudott a szegény Bandira, a ki pedig most szintén ott járt kelt és egyben-másban segített a pakolásnál.

— Ez a csuf fiu! Ez a kiállhatatlan fiu! Most ő miatta nem kapok befőttet!

És Piroska szentül azt hitte, Bandi az oka, nem pedig ő maga. Mert a kit egyszer a gyűlötség elvakít, az képes a legfonákabb dolgot is ráfogni arra, a kit gyűlöl, a maga hibáját pedig nem látja.

Lassan-lassan végére értek a készülődsnek, a kosarakat, csomagokat felrakták két kocsira, azután Bandi elővezette a két lovaeskát s Feri és Aladár vigan felültek. Ők mentek előre.

— Te pedig, Bandi, erre a kocsira ülsz a kocsis mellé, kiáltá Aladár indulás közben.

— Igen is, ifiur.

Piroska azonban, az ablakban állva, hallotta ezt.

— Oda nem fog ülni, mert abban a kocsiban én ülök a dadával, kiáltá hevesen.

— Jól van, jól, kicsikém, szólt a dada. Mi ott fogunk ülni, de bent a kocsiban, Bandi pedig a bakon.

— Nem, nem! Akkor én nem megyek!

(Folytatása következik.)

BÖZSIKE A FÁN.

(Képpel a czimlapen)

VÉKONY deszka-kerítés —
*Jaj beh kicsi teremés!
 Hogy nézzen már által rajta?...
 Mikor olyan magas a fal,
 S a Bözsike apró fajtá!*

*Majd fölmászik a fára,
 Nincs gondja a ruhára!
 Arra sincsen, ha a földre
 Véres kézzel avagy lábbal
 Ugy hirtelen lecsücsülne.*

*Elérte a tetejét,
 Körül hordja a fejét,
 S nézelődik szana széjjel,
 Eltekintget jobbra, balra,
 Félig félve, félig kéjjel.*

*Csitt!.. a bokor rezgedez...
 Ki mozgatja? Jaj, ki ez?
 És alulról felpillantva,
 Kezében egy nyírfa ággal
 Ott áll Bözsi édes anyja!*

*Biz a bokor rezgedez,
 S Bözsike is... Most mi lesz?
 »Jaj.. mama... kérem alásan...!«
 Inkább megyek! Bözsi baját
 Ne is halljam, ne is lássam!*

A VERSENY VÉGE.

— Beszélyke. —

(Képekkel a 328—329. és 333. lapokon.)

ZÉR uri kastély állt a falu egyik végén is, a másikon is. A szerény földmivesek alacsony hajlékai fölött a két uri lak barátságosan nézett egymásra, úgy mint azok is, a kik benne laktak. Nem is lehetett máskép, mert közel atyafiak voltak.

Az egyik kastély udvarára épen bevágtatott egy kedves fiatal lovasnő. Irénke volt az, a kastély urának egyetlen leánykája: vidám képű, eleven gyermek, ki nek nagy gyönyörűsége telt benne, ha szelid lovacskáján bejárhatta a szép környéket. Most éppen nagyot lovagolt és fáradtan tért haza. Amint leszállt lováról, két fiu tekintett be a kapun.

— Ernő, Kálmán! — szólt a leány vigan. — Hol jártok? Jertek be!

— Nem lehet, Irénke! Sietünk. Hanem jöjj te velünk, szólt Ernő.

— Nem mehetek, nagyon fáradt vagyok.

— Kár, szólt Kálmán. Pedig nagyon jó multságunk lesz.

— Micsoda? kérdé Irénke nagy kíváncsisággal. Mít viztek ott abban a kendőben?

— Sündisznót fogtunk, most megré-
 fáljuk otthon az öreg kulcsárnét.

— Hogyan?

— Van neki egy kényes macskája, annak egy kosárban csinált fészket. A macska helyett oda kötözzük a sündisznót; majd fog ijedezni, ha látja a boszorkányságot.

Iréнке nagyot nevetett, de csakhamar mást gondolt.

— Ne tegyétek azt... nagyon megijedne szegény.

— No bizony! Egy kis tréfa nem árt neki. Már ezt megtesszük.

— Szép dolog, ha ennyire becsülitek a kérésemet.

— Eh, ti leányok nem értitek az efféléit. Mindig csak finyáskodtok, a helyett, hogy egy jó tréfán nevétek.

— Jól van; ha nem teszitek, amit kértem, majd megtréfállak én is titeket.

— Tudsz is te ahhoz! szolt Kálmán megvetőleg. Nem elég azt elkezdeni. Mert ha te megtréfálsz, majd megfizetünk és akkor majd sirni fogsz.

— Majd megvállik. Most pedig azt mondom, hogy ha nem teszitek azt, amit mondtam, kifogok rajtatok.

— Olyan még nem történt, hogy egy leány kifogjon két fiun. Most pedig akár-hogy akarnád, sem tehetnéd, mert egyenest haza megyünk és a kapunál örködni fogunk, hogy be ne jöhess, el ne árulhasd a tervünket. Lásd, már is kifogtunk rajtad.

Ernő és Kálmán nevetve indultak

hazafelé. De Irénke sem volt rest, hanem gyorsan fölpattant lovára, a hátsó kapun kivágtatott és a falut megkerülve, pár

pillanat alatt ott termett az Ernőék házában. Kopogott az öreg kulcsárné ablakán, elmondta neki a fiuk pajkos tervét, aztán

ismét elvágtatott, úgy hogy Ernő és Kálmán, mire gyalogosan odaértek, már a porát sem látták. Csak akkor ámultak,

És abban a kendőben mit hoznak? Bizonyosan sündisznócskát. Az nagyon kedves állat, hanem az én fehér cziczám kosarában nincs hely számára. Már csak keressenek neki más fészket.

Ernő és Kálmán ámulva néztek össze.

— Honnan tudhatja? Hiszen nem szoltunk senkinek, csak Irénkének, őt pedig ott hagytuk az udvaron! szolt Ernő.

— Mégsem árulhatott el más. Tudod, nagyon fenyegetett, hogy kifog rajtunk. Meg is tette. Bizonyosan lóra pattant és ide vágatott.

— Bizonyosan. No most csakugyan kifogott rajtunk. Ezt vissza kell fizetni.

— De vissza ám! Ez már mégis hallatlan! Ez már csunyaság is, mert elrontotta egész multságunkat. Ezt nem viszi el szárazon.

— Meg is mondom neki jó előre, hogy csak készüljön.

— Menjünk vissza és riasszunk rá.

Megtették, de Irénke nem akart semmiképp megriadni. Még azt sem akarta belátni, hogy rosszul cselekedett.

— Mondtam előre, felelé nevetve. Ti gunyoltatok, hát megmutattam, hogy a ki utoljára nevet, az nevet legjobb ízűt.

mikor az öreg kulcsárné mosolyogva ment eléjük s így szolt:

— Nagyot sétáltak az ifiurak, ugy-e?

És oly pajkosan kaczagott, hogy Ernő és Kálmán majd megpukkadtak a mérgeledéstől. Ezen pedig Irénke még jobban mulatott.

— Jól van jól, szólt végre Ernő. Most te nevensz. Majd ezután reánk kerül a sor. Légy rá készen, hogy valami kedves meglepetés fog érni.

— Igen, olyan, hogy megemelegeted! tévé hozzá Kálmán.

— Állok elébe és nem félek egy csöppet sem; felelé Irénke daczosan. Ha valamit próbáltok tenni, majd én visszafolok rá.

Most már aztán a két fiu ugy látta, hogy nem szabad abba hagyni a dolgot. Most már becsületbeli dolog, hogy megmutassák, ki a különb. Az csak nem lehet, hogy egy leány kifogjon rajtuk, még ha olyan kedves, makranczos leány is, mint Irénke.

Csak az volt a kérdés, mit csinálnak, mivel boszantsák meg amugy igazán? Ezen törték a fejöket.

— Ne hirtelenkedjük el. Majd akad valami jó alkalom.

Ebben megegyeztek, és nem felejtették el szándékukat. Irénke pedig, mikor másnap, harmadnap sem történt semmi, nagyot kaczagott.

— Nem mernek semmit tenni. Tudják, hogy én tiszszeresen visszafizetem... vissza én! Meglátnák, hogy még azért, mert ők afféle hős fiuk, nem ijedek meg tőlük.

Harmadnapon tul már nem igen gondolt rá, annál kevésbbé, mert egészen másvalamivel volt elfoglalva. Születésnapja volt s szülei megengedték, hogy

játszótársait összehívja nagy ozsonnára. Persze: megjelentek Ernő és Kálmán is, nagyon vigan voltak s ők rendezték a legtöbb játékot. Volt is jó kedv olyan, hogy majd szétvetették a házat; szinte jól esett, mikor végre asztalhoz ültek ozsonnál. Maguk voltak s Irénke mint házi kisasszony gondoskodott mindenről.

Természetes, hogy nem folyt az az ozsonna olyan csendben és rendben, mint mikor a mama ült az asztalfőnél és ügyel, hogy mindenki illedelmesen viselje magát. Most lármáztak, felugráltak, ingerkedtek és dévajkodtak, s Irénkének csöppet sem tűnt fel, hogy Ernő és Kálmán olykor-olykor szintén fölkelnek, ide-oda járnak, kimennek, bejönnek. Jóformán nem is látta, mit csinálnak.

Már a vége felé jártak a pompás ozsonnának, mikor Ernő megszólalt:

— Irénke, hát abban a szép kosárkában mi van?

— Mindjárt meglátjátok, felelt Irénke. Az a java, azt hagytam utoljára. Klára nénitől kaptam, magam fogom kiosztani.

— Ugyan mi lehet az a nagy ritkaság? kérde Kálmán.

— Oh én tudom, szólt egyik leányka. Hallottam, hogy pompás kerti-epret küldött a néni; akkorák, mint egy kis alma.

— Jaj de jó lesz! Ide vele!

Mindnyájan nyujtogatták a tányérokot, de ebben a pillanatban rémült sikoltás hallatszott és Irénke sápadtan ugrott fel, földre ejtette a kezében tartott tányért, feldöntötte a széket és eszeveszetten menekült. A következő pillanatban már a többi leánykák is visitozva futottak az

asztaltól, de még a fiuk is menekültek és borzadtak; az ajtóban majd agyontaposzták egymást, csak hogy kijuthassanak a veszedelem elől.

A mama meghallotta a nagy sikoltozást a harmadik szobában és ijedten futott oda.

— Mi baj? Mi történt?

— Jaj! Jaj! A békák! A békák!

Igen, az asztalon, székeken egész csapat fürge kis zöld béka ugrált. Mikor Irénke leemelte az epres-kosár födelét és belenyúlt, egy kis zöld béka ugrott a kezére, aztán fel az asztalra, és utána még vagy tiz, örvendve, hogy kiszabadult a fogságból. Eper helyett béka volt a kosárban s a váratlan meglepetéstől Irénke majd holtra ijedt, de még a társaság is.

— Gyönyörű oszonna, mondhatom! szólt az egyik.

— Az már igaz! Eleven békákkal traktálnak; szólt a másik.

Hiába akart Irénke a nyitjára jönni, nem tudta megérteni ezt a bolond históriát. Csak mikor majdnem sirva az udvarra ment és látta, hogy Ernő és Kálmán roppant kaczagással sietnek haza, akkor jutott eszébe valami.

— Ezt ők tették! Oh a gonoszok! No megálljatok!

Vendégeinek mégsem mondhatta meg, hogy esett meg ez a furcsa trakta, mert akkor mindenki rajta nevetett volna. Inkább eltűrte, hogy boszankodjanak.

— Csuffá tettek, a harmadik faluban is nevetni fognak rajtam, hogy születésem napjára eleven zöld béka került az asztalomra. Juj! Még most is borzadok. Az már igaz hogy gonoszul megréftalak;

de ha most haragot mutatok, csak még inkább nevetni fognak, mert előre mondták, hogy kifognak rajtam. Jól van, hát nem haragszom; hanem szeget szeggel, én is folytatom a háborút. Most rajtam a sor, hogy visszafizessem a kölesönt.

Ugy tett, amint mondta. Mikor találkozott a fiukkal, nevetett.

— Gonoszul rám ijesztettetek, de majd visszakapjátok.

— Igen? Hát folytatni akarod? Jól van! Csakhogy minket nem olyan könnyű rajta kapni, ha egyszer vigyázunk.

Erről Irénke meg is győződött, mert sokáig hiába leste a jó alkalmat. De a ki minden áron pajkosságra készül, végre is módját ejti. Egy napon Irénke, amint ismét lovacskáján nyargalászott, messziről megpillantotta Ernőt. A patakon átvezető hid karfáján ült és egy papirosból valami gyümölcsfélét eszegetett. Bizonyosan pajkos csiny által jutott hozzá, mert nagyon elégedetten nevetgelt magában (Lásd a képet a 328—329. lapokon.) és egészen el volt merülve. Irénke látta ezt messziről.

— Az egyik kópét most kifizetem. Megállj csak, nem nevezsz ezentul!

A pázsitos mezőn zajtalanul, lassan közeledett s a lovacska, mintha tudta volna, hogy valami titkos terv függ tőle, oly csöndesen lépegetett, hogy Ernő nem sejtette, ki közeledik. El is volt egészen mélyedve vig gondolataiba, mikor hirtelen rettentő dübörgéssel, nyeritással, kiabálással ott termett valami vagy valaki mellette. Ernő ijedten rezzent össze, hátrabukott, aztán lezuhant a patakba. Irénke pedig nagyot kaczagva vágatott odább s csak a

tulsó parton állt meg, hogy gyönyörködjék csinyje sikerében.

Ernő a nagy zuhanásban akár nyakát is szeghette volna, mert a hid végében ült s nem esett egyenesen a patakba, hanem a lejtős partra s onnan gurult a vízbe. De szerencsére nem törte el se kezét, se lábát, csak megfürdött akaratlanul, a víz pedig nem volt mély, tehát kilábolhatott. Az igaz, hogy ijedtében sok vizet nyelt, aztán a kalapja is eluszott s ruhástól kellett utána gázolni, hogy elfogja; de végre mégis csak kimászott, csuron vizesen, szárnalmas állapotban. Ekkor látta, mint neveti messziről Irénke.

— Most magad voltál egy kicsit béka, hahaha! Ugy-e, most már megfizettem?

— No megállj! Nem maradok adósod!

Szégyenszemre ballagott Ernő haza s a kik utközben látták, persze nagyot nevettek rajta. Mikor Kálmán megtudta a történeteket, rettentően elkeseredett és megegyeztek abban, hogy ezt nem lehet annyiban hagyni, most még valami borzasztóbbat kell kitalálni.

A szülők semmit sem tudtak erről a furcsa háboruról s bizonyosan aggódtak volna, hogy az ilyen tulhajtott csinyeknek rossz vége lehet. De sem Irénke, sem a fiuk nem árultak el otthon semmit és látszólag a legjobb barátságban éltek. Ernő és Kálmán pedig megint úgy tettek, mintha csakugyan megfeledeztek volna már a dolgról.

Vagy egy hét mulhatott, mikor megint sokan voltak együtt Irénkénél. Gyönyörű holdvilágos est volt s a kerti

lugasban üldögéltek, a sok szaladgálás után mesemondással töltte az időt. Ernő különösen sok mesét mondott el és mindegyikben valami kísértet szerepelt, úgy hogy a gyermekek szinte borzadtak, és ha a szél meglebbentette a fákat, majd hogy meg nem ijedtek, mintha ott járna közepükben valami gonosz kísértet. Egyszere aztán Kálmán fölkel és így szól:

— Eh, én nem hallgatom tovább ezeket az ostoba meséket.

És elment, Ernő pedig így szólt:

— Persze, Kálmán szörnyen bölcs akar lenni, nem hiszi... pedig az mind úgy van, amint mondtam. Ugy-e, ti hiszitek?

— Már én bizony nem hiszem, szólt Irénke.

— Nem hiszed? Pedig neked kellene hinned. Hanem persze, te még nagyon fiatal vagy, alkalmasint még meg sem mondták neked, hogy itt a ti kastélyotokban is régóta kísért s épen a te szobádban van a főhelye. Ott függ a falon az az ócska kép, bizonyosan sokszor nézted... az valamelyik dédapánk volt... és néha kijön ám a képből.

— Ugyan miféle oktan beszéd már ez! szólt Irénke nevetve, de titkon mégis borzadt egy kicsit.

— Jól van jól, csak mondd oktanak, egyszer majd meglátod!

— Semmit sem fogok látni, hiába ijesztgetsz, nem félek.

— Dehogy nem félsz! Nem mernél most egymagad bemenni a saját szobádba.

— Hát még!

szaladgálás
z időt. Ernő
el és minde-
repelt, ugy
adtak, és ha
majd hogy
járna köze-
et. Egyszere
szólt:

om tovább

y szólt:
nyen böles
g az mind
Ugy-e, ti

szem, szólt

ked kellene
ég nagyon
meg sem
astélyotok-
te szobád-
falon az az
nézted...
és néha

beszéd már
kon mégis

d oktalan-

tni, hiába

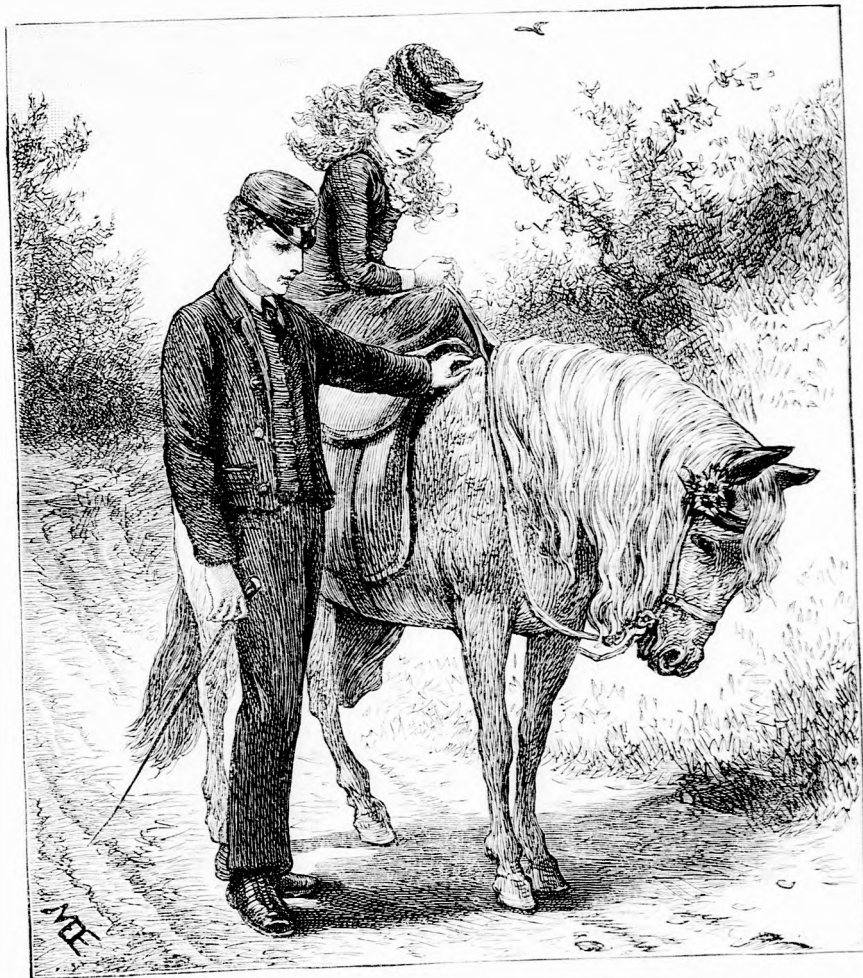
m mernél
saját szo-

— No, ha mersz, hát menj be és bi-
zonyságul hozz ki onnan valamit... pél-
dául a gyűszűdet.

— Eh, mit beszélünk ilyen bolond-
ságról.

De ekkor már valamennyien rákezd-
ték a többiek is, hogy azért nem akar
menni, mert fél.

— Ugyan mitől félnek? Csak nem
vagyok olyan együgyű, hogy kísértetben

...ZAVARODOTTAN ÁLLT MEG MELLETTÉ. (Lásd a 335. lapon.)

higyeek. Ha már annyira kedvetek telik
benne, hát bemegyek.

Fölugrott és megindult, kissé boszu-
san, de meg valami furcsa kellemetlen

borzongást is érzett. Tele volt a feje azok-
kal a kísérteti mesékkal s bármennyire
akarta magát meggyőzni, hogy az csak
oktalan babona, mégis csak szepegett

egy kicsit. Mialatt a nagy épület csöndes folyosóján végig sétált, minduntalan meg-megállt. Sokszor járt itt éppen így egymaga, sötétben végig, de most először történt, hogy félt. Mikor rajta kapta magát, boszusan szólt:

— Eh, utoljára még igaza lesz annak a bolondos Ernőnek, hogy félek. Ez volna csak szép dolog, itt a saját házukban. Csak azért sem félek. Csupa merő oktalanság, hogy a szegény fakó, ócska arczkép valami ijesztő volna.

Elszántan neki indult és benyitott a szobájába. A hold fénye az ablak függönyein át csak halványan világította meg a szobát, de Irénke egész sötétben is tudta a járást. Csakhogy most, a mint belépett, szinte kővé meredve állt meg... Tekintete akaratlanul is az ócska arczkép felé fordult, de az nem függött többé egy falon, mint rendesen. Leszállt a falról és hosszú fehér köntőssel fedve, csupán a sápadt fakó arca látszott. És Irénke látta, amint lassan megmozdul, közeledik és tompa, síri hangon megszólal:

— Ki mer háborgatni? Jaj neki, jaj!

S gyorsan, nesztelenül közeledett Irénkéhez. A megzavarodott leány meredten bámult a rettenetes kísértetre, futni akart, de nem tudott mozdulni s rémült sikoltással ájultan rogyott össze.

A mint Irénke összerogyott, a kísértet is hamar átváltozott, ledobta magáról a lepedőt, a képet visszaakasztotta a szögre, — mert hát Kálmán volt az, ki a képet kezében tartva, a kísérteti komédiát rendezte.

— Pompásan sikerült, mondá. No, kelj föl, Irénke, már nincs kísértet, csak

visszaadtuk a kölcönt, rád ijesztetünk.

De Irénke nem kelt föl, nem is mozgult meg s Kálmán hiába rázogatta.

— Ejnye no, utoljára még baja lesz, talán megütötte magát, amint elesett.

Kiszaladt és jelentette, hogy Irénkének valami baja van, de azt bölcsen elhallgatta, hogy mi okozta. Az este nem is látták többé Irénkét, a gyermekek hazamentek, tanakodva, hogy ugyan mi történhetett Irénkével. Másnap hallották, hogy Irénke nagyon beteg, az orvos nem is igen tudja megmagyarázni, honnan ered a baj.

Jó ideig tartott, míg Irénke fölgyógyult. Mikor javulóban volt és átgondolta, mi történt vele, szinte szégyenkezett saját maga előtt.

— Hogy is lehettem olyan együgyű! Ha egyszer tudom, hogy kísértet nincs, arra kellett volna gondolnom, hogy valami tréfát rendeztek... és én halálra ijedtem. Persze, az a gonosz Ernő telebeszélte akkor a fejünket kísérteti mesékkel... és most már emlékszem, Kálmán előre elment, bizonyosan ő lopózott a szobámba és valami lepedővel elmaskarázta magát kísértetnek, levette a képet. Oh, most már egészen értem. Hanem ezért majd megfizetek.

De amint ott feküdt az ágyban, lassanként mást is gondolt. Háttha mégis nem jó lesz? Ha mindig nagyobb és nagyobb bajt okoznak egymásnak, utoljára majd hova jutnak? Ha multkor Ernő, mikor a hídról leesett, kezét vagy lábát törte volna!

— Vagy ha én most csupa ijedtemben bele haltam volna? Nem, ez így nem jól van... másra kell gondolnom.

Gondolt is, de nem árulta el. Mikor azt mondták neki, hogy Ernő és Kálmán sokszor járnak itt és aggódva kérdezősködnek felőle, azt mondta, hogy nem akarja őket látni.

A két fiu ugyancsak elvesztette jó kedvét, mióta Irénke beteg lett. A ki látta őket, szinte csodálkozott, hogy annyira busulnak kis rokonuk miatt. Persze senki sem tudta, hogy lelkiismeretök bántja. Szerettek volna beszélni Irénkével, bocsánatot kérni, de nem juthattak hozzá.

Irénke már teljesen fölépült és újra a régi vidám, eleven leány volt. Egy napon megint felült lovacskájára és kilovagolt, még pedig éppen arra felé, a hol Ernő és Kálmán sokszor szoktak sétálni. Csakugyan ott találta Kálmánt, ki már szintén messziről meglátta és közeledett. Irénke megállította lovacskáját és megvárta. Kálmán zavarodtan állt meg mellette. (Lásd a képet a 333. lapon.)

— Irénke... nagyon haragszol? kérdé.

— Nem én, egy csöppet sem, felelt Irénke és vigan nevetett.

— Hát mért nem akartad, hogy meglátogassunk?

— Nagy okom volt rá... gondoltam valamit és azt akartam, hogy nektek is legyen időtök: hátha ti így rábukkantok éppen arra a gondolatra. Ha pedig nem azt gondoljátok, akkor mindjárt egészségesen és jó erőben akartam veletek találkozni, hogy folytassuk a háborút, ha úgy akarjátok. Most rajtam a sor.

— Csinálj velünk, amit akarsz, csak bocsáss meg.

— No hát akkor nem csinálok semmit és békét kötünk. Mert, azt gondoltam meg, hogy nagyon rossz uton indultunk: tréfán kezdtük és bajt okoztunk. Jobb idején abbahagyni, mint későn megbánni; én tehát a rossz csinyekben nem fogok többé versenyezni veletek és ha kicsufoltok, elviselem, nem állok boszút.

— Kezét reá! Mi sem csinálunk többé olyan tréfát, mely kellemetlen lehet. És így talán még vigabban leszünk.

És ebben nem is esalatkoztak, mert a tréfa, játék csak akkor igazán kedves, ha senkinek sem okoz semmi boszuságot és kellemetlenséget.

LEVELEZÉS.

I.

A mi Puczi cziczánk.

Kedves Forgó bácsi!
A mi cziczánknak Puczi a neve. Nagyon szeretjük. Mekkora volna öröme, ha magát a kedves »Kis Lap«-ban leírva találná! Mert ő azt nem tudja, hogy én írok róla Forgó bácsinak.

Hát a mi Puczink tud bujósckát is játszani. Addig karmolgatja a kezünket, míg valamelyikünk el nem megy vele hancuzozni, mert szörnyen játékos. A mi kisasszonyunk az ágy végére teszi ilyenkor, maga pedig valahová elbujik. És mikor azt kiáltja neki, hogy: »kuku!« — akkor Puczi előugrik, kissé körül fut és aztán karmolással adja jelét, hogy megtalálta a kisasszonyt.

Különben Puczi ijedős, finyás, elkényesztett czicza. Ha az ebédnél nem ő az első, akkor egész nap duzzog és nem eszik. Ha csomagot hoznak, Puczinak addig nincs nyugta, míg föl nem bontotta,

vagy lyukat nem ásott a csomag papírosába; és ha valami enni való van benne, biz ő nem kér rá engedelmet s megeszi; a papírost meg, hogy ne tudják mit követett el: valahová a szekrény alá hempergeti. Csodálatos, hogy még a vízzel is szeret játszani! Egy tele pohár vízbe dugja bele a fejét, aztán kirántva onnan, újra kezdi a hóbortoskodást. Amit ő akar, meg kell annak lenni. A tejet csak úgy issza meg, ha valamelyikünk az ujját benne tartja. Ha a kisasszony valami ujságot olvas és Puczi játszani akar: vagy ráül az ujságra, vagy addig ütögeti és karmolgatja az ujságot, hogy nem lehet olvasni tőle s végtére is ott hagyja a kisasszony az ujságot és megy vele játszani.

Mivé fejlődik még Puczi, nem tudom. De el van határozva, hogy ezentul szigoruan fogunk vele bánni. Innen onnan nagy macska válik belőle, s ilyenhez pedig nem illik a cziczálkodás. Ha mi változás történik vele, ezt is hűsegesen tudtára fogom adni az én kis olvasó társaimnak.

Baross Ágneska.

II.

Nyuszi Miska.

Kedves Forgó bácsi!
 OLVASÓTÁRSAIM közül mindegyik ismeri és szereti a házinyulat, ezt a szép fehér, vagy tarka kis állatot, azokkal a nagy, vörös szemekkel, melyek oly féltéken tekintenek bele a világba. Egy ilyen nyulacska volt nekem is. Egészen kicsi korában kaptam és Misinek neveztem el. Nagyon szerettem és kényeztettem. Ő is igen szeretett engem, de talán még jobban Flokit, testvérkém csinos ölebecskéjét. Délutánonként mindig együtt játszottak Irénkének és nekem nagy örömeinkre. Azonban a végzet úgy akarta, hogy az a gonosz Bátor, ki az én Vidoromat is megölte, a nyuszi halálát is okozza. Egyszer a nyul és kutya játék közben

összeveszttek. De mindennek még jó vége lett volna, ha Bátor, az Ég tudja miért, bele nem avatkozik a dologba, és mielőtt megakadályozhattam volna — a nyulacska torkon ragadta. Sikolyomra Irén és Jenő is elősiettek, de késő... Misikének vége volt.

Az ember szívének mindig fáj hivének halála, bárha csak házi nyulacska volt is. Ebből az érzésből váltottam jogot, hogy olvasó társaimnak elpanaszoljam az már én veszteségemet.

Balogh Vilma.

LEPKE ÉLET.

— Találás rimekben. —

(A pontok a kihagyott szó betűinek számát jelentik.)

EZ A lepke, a sárga,
 Száll virágról .....
 Kereng bolyong össze-vissza,
 Virágkelyhek nedvét .....
 Igy tölt órát és napot,
 S ha azután jól.....
 Szürke falnak odujába
 Vonul vissza .....

A »Kis Lap« XXX. köt. 18-dik számában közölt számrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Benkeő Józsa, Pázmándy Olga és Mimi, Tarnóczy Vladimir.